

TAŞ
KÂĞIT
MAKAS
ALICE
FEENEY

Çeviren
Zehra Uzun

Tabii ki Daniel'ıma...

AMELIA

Şubat 2020

Kocam yüzümü tanımıyordu.

Ben arabayı sürerken bana baktığını hissedince ne gördüğünü merak ettim. Başkalarını da tanımıyordu ama yine de evlendiğim adamın bir şüpheli teşhisi sırasında beni diğerlerinden ayırt edemeyeceğini bilmek çok tuhaftı.

Onun yüzünde nasıl bir ifade olduğunu bakmama gerek olmadan biliyordum. Somurtkan, aksi, *Ben sana demiştim*, der gibi bakıyordu, o yüzden önümdeki yola odaklandım. Öyle yapmak zorundaydım. Kar iyiden iyiye bastırmıştı, tipide araba kullanmak gibiydi, nitekim Morris Minor Traveller'ımın silecekleri yetişmekte zorluk çekiyordu. Arabam da benim gibi '78 modeldi. Özenle baktığınız şey ömürlük olur ama kocamın ikimizi de daha genç modellerimizle değiştirmek istediğinden kuşkulanıyordum. Adam evden çıktığımızdan beri emniyet kemerini yüz kere kontrol etmişti; şimdi de ellerini sımsıkı yumruk yapmış, öyle oturuyordu. Londra'dan İskoçya'ya gitmek taş çatlasın se-

kız saat sürerdi ama bu fırtınada daha hızlı gitmeye cesaret edemiyordum. Hava kararmaya başladığı ve biz pek çok bakımdan kaybolmuş gibi göründüğümüz hâlde.

Evden uzakta geçireceğimiz bir hafta sonu sahiden evliliğimizi kurtarabilir mi? Evlilik terapisti bir hafta sonu tatile çıkmamızı önerdiğinde kocam ona bu soruyu sormuştu. Sözleri zihnimde her canlandığında aklımda yeni bir pişmanlıklar listesi belirliyordu. Ömrümüzün çoğunu doğru düzgün yaşamadan geçirmiş olmamız beni kahrediyordu. Her zaman şu an olduğumuz kişiler değildik ama geçmişe dair anılarımız hepimizi yalancı çıkarabilirdi. O yüzden ben geleceğe odaklanıyordum. Kendi geleceğime. Bazı günler gelecekle ilgili hayallerimde Adam da hâlâ yer alıyordu ama yeniden kendi başıma olduğumu hayal ettiğim zamanlar da oluyordu. İstediğim bu değildi ama öylesinin ikimiz için de en iyisi olabileceğini düşünmeden edemiyordum. Denizin kumu yeniden şekillendirmesi gibi, zaman da ilişkileri değiştirebilirdi.

Hava durumu uyarısını gördüğümüzde Adam yolculuğu er-telememizi söylemişti ama ben kabul etmemiştim. Bu hafta sonu tatilinin ilişkimizi kurtarmak için son şansımız olduğunu ikimiz de biliyorduk. En azından kurtarmayı denemek için. İşte *bunu* unutmamıştı.

Adam'ın prosopagnozi denilen bir bilişsel bozukluğu vardı, yani kendi yüzü de dahil hiçbir yüzü ayırt edemiyordu. Kaç kere yolda beni tanıımıyormuş gibi yanımdan geçip gitmişti. Bu durumun kaçınılmaz olarak sebep olduğu sosyal anksiyete ikimizi de etkiliyordu. Adam partilerde kendi arkadaş grubunun arasındayken bile kimseyi tanıımıyormuş gibi hissedirdi. O yüzden genellikle kendi başımıza takılırdık. Birlikte ama yalnız. Sadece ikimiz. Kocamın bana kendimi görünmez hissettirmesinin tek sebebi yüz körlüğü değildi. Çocuk istememişti; onun yüzünü tanıyamamaya katlanamayacağını söylüyordu. Kocam doğduğundan beri bu durumla yaşıyordu, bense onunla tanıştığımдан beri. Bazen şer görünende hayır olabiliyordu.

Kocam yüzümü bilmiyor olabilirdi ama beni tanıyabileceği başka yollar öğrenmişti: parfümümün kokusundan, sesimden, hâlâ tuttuğu zamanlarda elimin onda bıraktığı histen.

Evlilikler değil, insanlar başarısız olurdu.

Ben artık onun yıllar önce âşık olduğu kadın değildim. Aca-ba ne kadar yaşlandığımı görebiliyor muydu? Ya da uzun, sarı saçlarıma düşen akları fark etmiş miydi? Kırklar yeni otuzlardı belki ama cildim kırısmaya başlamıştı ve bu kırışıkların sebebi kahkahalar değildi. Eskiden bir hayli ortak noktamız vardı; yalnızca aynı yatağı değil, aynı sırları, aynı düşleri de paylaşırdık. Hâlâ birbirimizin cümlesini tamamlarız ama artık yanlış tamamlıyoruz.

Adam, “Boşa kürek çekiyormuşuz gibi hissediyorum,” deyince, bir an evliliğimizden mi bahsediyor yoksa yön bulma becerimden mi, anlayamadım. İnsanın içini karartan barut rengi gökyüzü onun ruh hâlini yansıtıyordu sanki, dahası kilometreler sonra ilk kez konuşmuştu. İleride yerler kar tutmuştu ve rüzgâr şiddetini gitgide artırıyordu; yine de arabanın içinde kopmak üzere olan fırtınayla karşılaştırılmazdı bile.

“Çıktısını aldığım yol tarifini bulup yeniden okur musun?” dedim boş yere sinirimi bastırmaya çalışarak. “Yaklaştığımızdan eminim.”

Benim aksime kocam inanılmaz güzel yaşlanmıştı. Çehresine uygun saç tıraşı, bronz teni ve fazlasıyla ilgi duyduğu yarı maratonlar sayesinde şekillenen vücudu kırkı geçkin yaşını gayet iyi gizliyordu. Adam koşmakta hep çok iyiydi, bilhassa da gerçeklerden uzağa koşmakta.

Senaristti. Bu işe Hollywood’un katlanır merdiveninin en alt basamağının da altında, kendi başına merdivene erişmesinin mümkün dahi olmadığı bir yerde başlamıştı. İnsanlara okul biter bitmez film sektörüne girdiğini söylerdi ki yalan da sayılmazdı. On altı yaşında Notting Hill’deki Electric Cinema’da işe başlayarak atıştırmalık ve bilet satmıştı. Yirmi bir yaşına geldiğindeyse ilk senaryosunun haklarını satmıştı. *Taş Kâğıt Makas*

hiçbir zaman beyaz perdeye aktarılmadı ama Adam o anlaşma sayesinde kendine bir menajer buldu, o menajer de Adam'a iş buldu ve böylece Adam bir romanın uyarlamasını üstlendi. Roman çoksatın değildi ama uyarlaması –düşük bütçeli bir İngiliz filmiydi– BAFTA'yı kazanınca bir senaryo yazarı doğdu. Kendi karakterlerinin beyaz perdede can bulmasını izlemekle aynı şey değildi elbette –hayallerimize giden yollar nedense hep dolambaçlıydı– ama bu sayede patlamış mısır satmayı bırakıp bütün vaktini yazmaya ayırabildi.

Senaristler ismi herkesçe bilinen kişiler değillerdir, nitekim çoğu insan onun ismini bilmezdi ama senaryosunu yazdığı filmlerden en az birini izlediklerine kalıbımı basardım. Aramızdaki sorunlara rağmen onun tüm başarılarından müthiş gurur duyuyordum. Adam Wright sektörde keşfedilmemiş romanları gişe rekorları kıran filmlere çevirmekle nam salmıştı ve hâlâ yenilerini arıyordu. Bazen kıskançlığa kapıldığımı kabul ediyordum ama Adam'ın yatağa kitapla girmeyi tercih ettiği gecelerin sayısını düşününce, kıskanmam bence gayet normaldi. Benim kocam beni başka kadınlarla ya da adamlarla aldatmıyordu, benim kocamın başkalarının kelimeleriyle ilişkisi vardı.

İnsanoğlu tuhaf ve öngörülemez bir türdür. Ben hayvanlarla bir arada olmayı tercih ederim ki Battersea Köpek Barınağı'nda çalışmamın birçok sebebinden biri de bu. Dört ayaklıların dostluğu iki ayaklılarından daha sağlam, üstelik köpekler ne kin tutar ne de nefret etmeyi bilir. Orada çalışmamın diğer sebeplerini düşünmemeyi tercih ediyorum; bazen anılarımızın tozunu olduğu gibi bırakmak gerekir.

Yolculuğumuz boyunca arabanın ön camından gördüğümüz manzara çarpıcı biçimde değişip durdu. Yeşilin her tonunda ağaçlar, gümüş renginde parıldayan devasa göller, karla kaplı dağlar ve göz alabildiğine uzanan kusursuz, el değmemiş topraklar gördük. Kuzey İskoçya'ya âşıktım. Yeryüzünde buradan daha güzel bir yer varsa bile ben görmemiştim. Burada dünya Londra'da olduğundan çok daha büyük görünüyordu. Ya da ben daha küçük-

tüm. Buranın sessizliğinde ve ıssızlığında müthiş bir huzur buluyordum. Bir saati aşkın süredir bir tek insan bile görmemiştik ki bu da aklımdaki plan için burayı mükemmel bir yer kılıyordu.

Sol tarafımızda bize serenat yapan dalgaların sesi eşliğinde fırtınalı bir denizin yanından geçerek kuzeye doğru ilerlemeye devam ettik. Dolambaçlı yol daralarak tek şeride düşerken, maviden pembeye, pembeden mora ve şimdi de siyaha bürünen gökyüzünün yansıması ardımızda bıraktığımız yarı donuk göllerin üstündeydi. İç kısımlara doğru ilerledikçe etrafımızı bir orman sardı. Dalları karla kaplı, boyları evimizin boyunu aşan kadim çam ağaçları fırtınada kibrit çöpü misali bir o yana bir bu yana savruluyordu. Dışarıda hayalet gibi uğuldayan rüzgâr bizi durmaksızın yoldan çıkarmaya çalışıyordu, nitekim buzlu yolda hafif kaydığımızda direksiyonu öyle sıkı kavradım ki eklemelerim bembeyaz kesildi. O sırada alyansım gözüme çarptı. Ayrılmak için onca sebebimiz varken hâlâ birlikte olduğumuz somut anımsatıcısı. Nostalji tehlikeli bir ilaçtı ama ben mutlu anılarım zihnime dolarken yaşadığım hissi seviyordum. Belki de hissettiğimiz kadar kayıp değildik. Acaba kendimize dönüş yolunu hâlâ bulabilir miyiz diye merak ederek yanımda oturan adama baktım. Sonra uzun zamandır yapmadığım bir şeyi yaparak elini tutmak için uzandım.

“Dur!” diye bağırdı.

Her şey çok hızlı oldu. İleride, yolun ortasında, kar fırtınasının arasında bir geyik gördüm, görmemle frene basmam bir oldu, araba döndü, kaydı, döne kaya giderek geyiğin devasa boynuzlarının tam önünde durdu. Geyik bize doğru şöyle bir bakış attıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi sakince yürüyerek ormanın derinliklerine doğru gözden kayboldu. Ağaçlar bile üşüyor gibiydi.

Kalbim delicesine çarparken el çantama uzandım. Titreyen parmaklarım cüzdanıma, anahtarlarıma ve çantamın içindeki diğer her şeye değdikten sonra nihayet astım spreyimi buldum. Çalkaladıktan sonra ağzıma sıktım.

Adam'a, "İyi misin?" diye sorduktan sonra ilaçtan bir tur daha sıktım.

"Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemişim," dedi.

Yola çıktığımızdan beri çenemi tutmaya çalışıyordum ama artık burama kadar gelmişti.

"Daha iyi bir fikir önerdiğini hatırlamıyorum," diye çıktım.

"Hafta sonu tatili için sekiz saat yol gitmek..."

"Kuzey İskoçya'ya gitmek ne güzel olur demiyor muyduk senelerdir?"

"Ay'a gitmek de güzel olur ama roketle bizim için yer ayırmadan önce bana da söylemeni tercih ederim. Bu aralar ne kadar meşgul olduğumu biliyorsun."

Meşgul, evliliğimizde tetikleyici kelime hâline gelmişti. Adam meşguliyetini rozet gibi taşırdı. Âdeta bir izci gibi. Meşgul olmaktan gurur duyardı: Başarısının statü sembolüydü. Meşgul olması ona kendini önemli hissettiriyor, benimse uyarladığı romanları kafasına fırlatma arzusuyla yanıp tutuşmama sebep oluyordu.

"Sen sürekli meşgul olduğun için bu hâldeyiz zaten," dedim takırdayan dişlerimi sıkarak. Arabanın içi o kadar soğuktu ki kendi nefesimi görebiliyordum.

"Pardon, İskoçya'da olmamız *benim* suçum mu? Şubat ayında? Kar fırtınasının ortasında? Bu senin fikrindi. Üzerimize bir ağaç devrilip de ezilerek öldüğümüzde ya da kullanmakta ısrar ettiğin bu boktan tenekenin içinde soğuktan donarak geberdiğimizde bitmek bilmeyen dırdırını daha fazla dinlemek zorunda kalmayacağım en azından."

Toplum içinde asla böyle didişmezdik, bunu sadece yalnızken yapardık. Dışarıya karşı kusursuz görünmek için ikimiz de elimizden geleni yapardık ve insanların da yalnızca görmek istediklerini gördüklerini anlayalı çok olmuştu. Ama kapalı kapılar ardında, Bay ve Bayan Wright'ın arası uzun zamandır bozuktu.

Adam torpido gözünde biricik telefonunu aradı ama bulamadı. "Telefonum yanımda olsaydı şimdiye çoktan oraya var-

mıştık.” Kocam cihazların ve aygıtların hayattaki tüm sorunlara çözüm olduğunu sanıyordu.

“Evden çıkmadan önce sana her şeyini aldın mı diye sordum,” dedim.

“Ben de *aldım* zaten. Telefonum torpido gözünde idi.”

“Öyle olsaydı hâlâ orada olurdu. Eşyalarını toplamak benim görevim değil. Ben senin annen değilim.”

Bunu der demez pişman oldum ama laf ağızdan bir kere çıkardı, çıktıktan sonra geri alamazdınız. Annesi, Adam’ın konuşmayı sevmediği konular listesinin en başında geliyordu. O telefonunu aramaya devam ederken asla bulamayacağını bile bile sabırlı olmaya çalıştım. Doğru söylüyordu. Telefonu torpido gözüne *koymuştu*. Ama ben sabah yola çıkmadan önce telefonu oradan alıp eve saklamıştım. Bu hafta sonu kocama mühim bir ders vermeyi planlıyordum ve bunun için telefonuna ihtiyacı yoktu.

On beş dakika sonra yeniden yola koyulduk ve görünüşe bakılırsa doğru yönde ilerliyorduk. Adam çıktısını aldığım yol tarafına karanlıkta gözlerini kısarak bakıyordu; kitap ya da taslak hariç ekran yerine kâğıtta yazılı şeyleri okumak nedense ona pek zor gelirdi.

“Bir sonraki dönel kavşakta ilk sağa dön,” dedi beklediğimden daha emin konuşarak.

Çok geçmeden yolumuz ve önümüzdeki inişli çıkışlı karlı manzarayı aydınlatan ay ışığından başka bir şey kalmadı. Ne yol üzerinde sokak lambaları vardı ne de Morris Minor’ın farları önümüzü doğru düzgün aydınlatıyordu. Benzinimiz de yine azalmıştı ama aşağı yukarı bir saattir tek bir benzinciye bile rastlamamıştık. Kar artık şiddetini iyice artırmıştı ve dahası, kilometrelerdir dağların ve göllerin karanlık ana hatlarından başka hiçbir şey görmemiştik.

Sonunda üzeri karla kaplı eski Blackwater tabelasını görünce ikimiz de derin bir oh çektik. Adam son tarifleri âdeta coşkuyla okudu.

“Köprüden geçin, göle bakan sekiyi geçince sağa dönün. Yol

sağa kıvrılarak vadiye varacak. Pub'ı geçerseniz fazla ilerlemiş ve eve giden dönüşü kaçırmış olursunuz."

"Daha sonra pub'da bir şeyler yemek güzel olurdu," dedim.

Uzakta Blackwater Hanı görüldüğünde ikimiz de bir şey demedik. Pub'a varmadan döndüm ama pencerelerinin tahtalarla kaplandığını görecektik kadar yaklaşmıştık. Metruk bina uzun zaman önce terk edilmiş gibiydi.

Vadiye inen dolambaçlı yol hem olağanüstü hem de ürkütücüydü. Dağların arasına elle oyulmuş gibiydi. Şerit o kadar dardı ki küçük arabamız anca sığıyordu, ayrıca şeridin bir tarafı sarp bir uçurumdu ve bariyer de yoktu.

Adam ön cama yaklaşıp karanlığa doğru bakarak, "Galiba bir şey görüyorum," dedi. Benimse tek görebildiğim kapkara gökyüzüyle onun altındaki her şeyi kaplayan beyaz örtüyü.

"Nerede?"

"Şurada. Hemen şu ağaçların ardında."

Adam hiçliği işaret ederken yavaşladım. Derken uzakta yavaş yavaş dikilen büyük beyaz binayı gördüm.

Adam yılgın bir sesle, "Kiliseymiş," dedi.

"Tamam işte!" dedim ilerideki eski tahta tabelayı okuyarak. "Blackwater Şapeli'ni arıyorduk zaten. Geldik!"

"Yani... eski bir kilisede kalmak için mi onca saat araba sürdük?"

"Dönüştürülmüş şapelde, evet, ayrıca arabayı *ben* sürdüm."

İyice yavaşlayarak tek şeritli yoldan çıkıp vadi tabanına inen karla kaplı patika yola saptım. Sağda saman çatılı küçük bir evin önünden geçtik -şapel dışında etrafta görünen tek yapı oydu- sonra küçük bir köprüden geçtik ve birdenbire kendimizi bir koyun sürüsünün arasında bulduk. Farların ışığında ürkütücü görünen bir araya toplanmış koyunlar yolumuzu kapıyordu. Hafifçe ara gaz vererek kornaya bastım ama bana mısın demediler. Karanlıkta parlayan gözleriyle biraz doğaüstü görünüyorlardı. O esnada arkadan bir hırıltı yükseldi.

Devasa siyah labradorumuz Bob yolculuğumuz boyunca

gıkını çıkarmamıştı. O yaşında yapmaktan hoşlandığı tek şey uyumak, bir de yemek yemektir ama koyunlardan korkuyordu. Kuş tüyünden de. Benim de korktuğum aptalca şeyler vardı ama ben o şeylerden korkmakta haklıydım. Bob'un hırıltısı koyunları korkutmak şöyle dursun, yünlerini bile kıpırdatmadı. Adam birden arabanın kapısını açınca içeriye sert rüzgârla beraber kar doldu. Adam'ın elini yüzüne siper ederek arabadan inmesini ve sonra koyunların arkasında kalan bir kapıyı açıp onları oraya kışkırtılmasını izledim. Karanlıkta o kapıyı nasıl görmüştü hiç bilmiyordum.

Tek kelime etmeden arabaya geri bindi, ben de yolun kalanı boyunca yavaş yavaş sürdürdüm. Yol gölün kıyısına tehlikeli biçimde yakındı, buraya neden Blackwater* adını verdiklerini görebiliyordum. Arabayı eski beyaz şapelin önüne çektiğimde üzerime bir rahatlık çöktü. Uzun ve yorucu bir yolculuk olmuştu ama sonunda varmıştık işte; kendime içeriye girer girmez her şeyin düzeleceğini söyledim.

Arabadan inip tipiye çıktığımda neye uğradığımı şaşırdım. Montuma sıkıca sarındım ama nafileydi, buz gibi esen rüzgâr soğuluğumu kesiyor, kar taneleri yüzüme tokat misali vuruyordu. Bagajdan Bob'u indirdim ve sonra üçümüz karda gotik görünümlü çift kanatlı tahta kapıya doğru yürümeye başladık. Şapelden dönüştürülmüş handa kalma fikri başta bana çok romantik gelmişti. İlginç ve eğlenceli olacaktı. Ama şimdi buradayken sanki kendi korku filmimizi çekmeye hazırlanıyormuşuz gibi hissettim.

Şapelin kapısı kilitliydi.

"Sahipleri anahtar kutusundan filan bahsetmiş miydi?"

"Yoo, kapının açık olacağını söylediler."

Gözlerimi amansız kardan koruyarak azametli beyaz binaya, binanın beyaza boyanmış kalın taş duvarlarına, çan kulesine ve vitray camlarına uzun uzun baktım. Bob yine hırlamaya başladı ki normalde hiç böyle yapmazdı, acaba uzakta yine koyunlar ya

* (İng.) Karasu -çn

da başka hayvanlar mı görmüştü? Adam'la benim göremediğim bir şey?

Adam, "Belki arka kapısı vardır?" dedi.

"Umarım vardır. Araba şimdiden kara gömüldü bile."

İz peşindeymiş gibi başını uzatarak yürüyen Bob önde, şapelin etrafını dolandık. Şapel çepeçevre vitray camlarla kaplı olsa da başka kapısı yoktu. Dahası, binanın ön tarafı harici lambalarla –uzaktan gördüğümüz ışığın kaynağı onlardı– aydınlatıldığı hâlde içi zifiri karanlıktı. Aman vermez rüzgâra karşı başımızı öne eğerek yürümeye devam edip sonunda evin ön tarafına geri döndük.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

Ama Adam'dan cevap gelmedi.

Gözlerimi kardan koruyarak başımı çevirip baktığımda şapelin girişine bakakaldığını gördüm. O devasa tahta kapılar bu kez ardına kadar açıldı.

ADAM

Her hikâye mutlu sonla bitseydi yeniden başlamak için sebebi-
miz olmazdı. Hayat seçimlerden ve düştüğümüzde kalkmasını
bilmekten ibarettir. Ki bunu hepimiz yaparız. Yapamıyormuş
gibi davranan insanlar bile yapar bunu. Karımın yüzünü tanıımı-
yorum diye kim olduğunu bilmiyor değildim.

“Kapı demin kilitliydi, değil mi?” diye sordum ama Amelia
cevap vermedi.

O kar fırtınasının ortasında şapelin önünde yan yana durmuş
titriyorduk. Bob bile mutsuz görünüyordu ki o hep mutludur.
Uzun ve yorucu bir yolculuk olmuştu, ense kökümdeki zonkla-
ma durumu daha da kötüleştiriyordu. Dün gece içmemem gere-
ken biriyle çok içmiştim. Yine. Gerçi alkolü suçlamaya gerek yok-
tu, tamamen ayıkken de aynı derecede aptalca şeyler yapmıştım.

“Anlamadan yargıda bulunmayalım,” dedi karım ama bence
ikimiz de çoktan pek çok yargıda bulunmuştuk.

“Kapı kendi kendine açılmadı ya...”

“Kâhya kapıyı çaldığınızı duymuş olabilir mi?” diyerek la-
fımı kesti.

“Kâhya mı? Sen burayı hangi internet sitesinden bulmuş-tun?”

“İnternette bulmadım. İşyerinde çalışanlar arasında yaptığımız Noel çekilişinde hafta sonu tatili kazandım.”

Birkaç saniye cevap vermedim ama sessizlik zamanı uzatıldığından daha uzun sürmüş gibi geldi. Ayrıca yüzüm öylesine donmuştu ki dudaklarımı oynatabileceğimi sanmıyordum. Ama meğer oynatabiliyormuşum.

“Doğru mu anladım? Battersea Köpek Barınağı’nda yaptığınız çalışan çekilişinde sana eski bir İskoç kilisesinde hafta sonu tatili çıktı, öyle mi?”

“Burası bir şapel ama evet, doğru. Ne var bunda? Her sene çekiliş yaparız. İnsanlar barınağa hediyeler bağışlarlar, ben de ilk defa güzel bir şey kazandım.”

“Harika,” dedim. “Şimdiye kadar ne ‘güzel’ şeyler yaşadık baksana.”

Uzun yolculuklardan nefret ettiğimi biliyordu. Daha doğrusu, arabalardan ve araba sürmekten nefret ediyordum –öyle ki ehliyetim bile yoktu– dolayısıyla kar fırtınasının ortasında onun o teneke kutusundan hâllice antika arabasında sekiz saat kapalı kalmak benim eğlence anlayışıma pek uygun değildi. Manevi destek almak amacıyla köpeğe baktım ama Bob gökten düşen kar tanelerini yemeye çalışmakla meşguldü. Bu tartışmadan haklı çıkamayacağını anlayan Amelia eskiden beni pek eğlendiren pasif-agresif cansız ses tonuyla konuştu. Şimdilerde o tonu duymamak için sağır olmayı diler olmuştum.

“İçeriye girelim mi? Bu gecelik idare etmeye çalışalım, olmaz mı? Eğer çok kötüyse gidip bir otel buluruz ya da en olmadı arabada yatarız.”

Arabasına geri dönmektense kendi ciğerimi yerdim daha iyi.

Karım son zamanlarda aynı şeyleri tekrar tekrar söyleyip duruyordu ve sözleri hep çimdik ya da tokat gibiydi. En çok da *seni anlamıyorum* sinirimi bozuyordu çünkü anlamayacak ne vardı? O, hayvanları insanlardan daha çok seviyordu, bense kurguyu

tercih ediyordum. Bence asıl sorun o şeyleri birbirimize tercih etmeye başladığımızda başlamıştı. Sanki ilişkimizin sözleşme şartları unutulmuştu ya da hiç doğru düzgün okunmamıştı. Oysa ben ilk tanıştığımızda da işkoliktim. Ya da onun deyimiyle *yazıkolik*. Herkesin bir bağımlılığı vardı ve her bağımlı aynı şeyi arzulardı: Gerçek hayattan kaçmayı. İşim benim en sevdiğim uyuşturucuydu.

Aynı ama farklı; her yeni senaryoya başladığımda kendime bunu söyledim. İnsanlar bunu istiyorlardı, o hâlde kazanan formülün içeriğini değiştirmek ne derece mantıklı olurdu? Bir kitabın ekrana uyarlanıp uyarlanamayacağını daha ilk sayfalarından anlardım ki bu iyi bir şeydi çünkü bana hepsini okuyamayacağım kadar çok kitap gelirdi. Bununla beraber, işimde iyi olmam ömrümün sonuna kadar bu işi yapmak istediğim anlamına gelmiyordu. Ben kendi hikâyelerimi anlatmak istiyordum. Ne var ki Hollywood artık orijinal hikâyelerle ilgilenmiyordu, romanları filmlere ya da televizyon dizilerine çevirip duruyorlardı ama bu, şarabı suya çevirmek gibi bir şeydi. Farklı ama aynı. Peki ama bu kural ilişkiler için de geçerli miydi? Bir evlilikte aynı karakterleri çok uzun süre oynarsak hikâyeden sıkılıp bırakmamız yahut sonuna ulaşmadan ilgimizi yitirmemiz kaçınılmaz değil miydi?

“Girelim mi?” dedi Amelia düşüncelerimi bölerek. Ürkütücü şapelin tepesindeki çan kulesine bakıyordu.

“Hanımlar önden.” Beyefendi olmadığım söylenemezdi. İçeriye girmeden önceki son yalnız saniyelerimi biraz olsun uzatma hevesiyle, “Ben de gidip arabadan bavulları indireyim,” diye ekledim.

Hemen hemen bütün vaktim insanları gücendirmemeye çalışmakla geçiyordu: yapımçıları, idari yapımçıları, aktörleri, menajerleri, yazarları. Yüz körlüğüm de düşünülünce, diken üstünde olmanın kitabını yazıyordum âdeta. Bir keresinde bir düğündeki çiftle onların gelinle damat olduğunu fark etmeden tam on dakika konuşmuştum. *Kadın* klasik gelinliklerden giymiyordu, *adam* da onlarca sağdıncının kopyası gibiydi. Neyse ki bir sıkıntı çıkmı-

mişti çünkü insanları cezbetmek işimin bir parçasıydı. Bir yazarın romanını senaryoya uyarlamam için bana güvenmesini sağlamak, bir anneyi ilk evladına bir yabancıнын bakmasına izin vermeye ikna etmekten daha zordu. Ama ben bu konuda son derece iyiydim. Gelin görün ki, karımı cezbetmeyi unutmuş gibiydim.

İnsanlara prosopagnoziden mustarip olduğunu asla söylemezdim. Öncelikle beni bununla tanımlamalarını istemiyordum ve doğrusunu isterseniz birisi bu durumu öğrendi mi başka bir şey konuşmaz oluyordu. Kimsenin bana acımasına ihtiyacım yoktu, bunu istemiyordum da, dahası bana kendimi ucubenin tekiymişim gibi hissettirmeleri hiç hoşuma gitmiyordu. İnsanların bir türlü anlamadığı şey şuydu ki, yüzleri tanıyamamak benim için normaldi. Yazılımımda meydana gelen bir hataydı sadece, düzeltilemeyen bir hata. Dert etmediğimi söylemiyorum. Arkadaşlarınızı ya da ailenizi tanıyamadığınızı düşünün. Ya da karınızın yüzünün neye benzediğini bilmediğinizi. Yanlış masaya otururum diye Amelia'yla restoranda buluşmaktan *nefret* ediyordum, bana kalsa hep eve yemek söylerdim. Aynaya baktığımda bazen kendi yüzümü bile tanııyordum. Ama bununla yaşamayı öğrenmişim. Hayat bize mükemmel olmayan bir kader çizdiğinde hepimizin yaptığı gibi.

Doğrusunu isterseniz, mükemmel olmayan bir evlilikle de yaşamayı öğrenmişim. Ama herkes öyle yapmaz mı zaten? Mağlubiyet zırvaları değil bunlar, doğruyu söylüyorum. Başarılı ilişkilerin sırrı bu değil midir? Uzlaşmak? Gerçekten *mükemmel* evlilik var mıdır?

Karımı seviyordum. Sadece birbirimizden eskisi kadar hoşlandığımızı sanmıyordum.

“Tüm bavulları aldım sayılır,” dedim, elim kolum birkaç gece için ihtiyacımız olandan çok daha fazla bavulla dolu hâlde şapelin merdiveninde ona yetişerek. Amelia omzuma, omzum ona hakaret etmiş gibi bir bakış attı.

“Laptop çantan mı o?” diye sordu öyle olduğunu açıkça gördüğü hâlde.

Acemi olmadığımından hatamı ne açıklayabilir ne de mazur gösterebilirdim. Amelia'nın yüzünde Kodeşe Gir Kartı ifadesinin belirlediğini hayal edebiliyordum. Bu, hiç iyi bir başlangıç olmamıştı. Anlaşılan bu hafta sonu bana yazı yazmak da yoktu *ilerle* kartı da. Evliliğimiz bir monopoly oyunu olsaydı, karım ne zaman yanlışlıkla otellerinden birinde dursam benden iki katı para alırdı.

"Çalışmayacağına söz vermiştin," dedi iyiden iyiye kanıksamaya başladığım o hüsrana ve yakınma dolu ses tonuyla. İşim sayesinde evimizi almış, tatillere çıkmıştık; onlardan yakındığını hiç duymamıştım.

Sahip olduklarımız aklıma gelince –Londra'da güzel bir ev, rahat bir hayat, bankada para– her zaman düşündüğüm şeyi düşündüm: Mutlu olmamız *gerektiğini*. Ama sahip olmadıklarımızı görmek daha zordu. Bizimle aynı yaştaki çoğu arkadaşımızın bakmakla yükümlü olduğu yaşlı anne babaları ya da küçük çocukları vardı ama bizim birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Ne anne babamız ne kardeşimiz ne de çocuğumuz, sadece ikimiz vardık. Hayatımızda sevecek az kişinin olması bizim en büyük ortak noktalarımızdan biriydi. Babam ben onu hatırlayamayacağım kadar küçükken bizi terk etmiş, annemse ben daha okul çağlarındayken ölmüştü. Karımın çocukluğu da *Oliver Twist*'lik konusunda benimkinden aşağı kalmıyordu, daha doğmadan yetim kalmıştı.

Bob yeniden şapelin kapısına doğru havlayarak bizi birbirimizden kurtardı. Aslında bunu yapması çok tuhaftı çünkü *hiç* böyle davranmazdı ama dikkatimizi başka yöne çektiği için ona minnettardım. Bir zamanlar bir ayakkabı kutusuna konup çöpe atılmış minicik bir yavru olduğuna inanmak çok zordu. Zira o zamandan bu zamana o kadar büyümüştü ki hayatımda gördüğüm en büyük siyah labradora dönüşüvermişti. Şimdilerde çenesindeki tüyleri aklar basmış, yürüyüşü eskiye nazaran epey bir yavaşlamıştı ama üç kişilik ailemizde koşulsuz sevebilen tek birey hâlâ oydu. Dile getirmeyecek kadar kibar olsalar da herkesin ona evlatlık gibi davrandığımızı düşündüğünden emindim.

Hep gerçek bir çocuğumuzun olmamasını sıkıntı etmediğini söylemişimdir. ocuklarına isim koyamayan insanlar başka şeylere isim koyarlar. Hem sahip olamayacağını bildiğin bir şeyi istemenin ne anlamı vardı? ocuk için artık çok geçti.

Normalde kendimi kırk gibi hissetmezdim. Bazen onca yılın ne ara geçtiğini, ne ara delikanlıdan bir yetişkine evrildiğimi anlamakta güçlük çekiyordum. Belki bunda sevdiğim işi yapmanın da etkisi vardı. İşim bana kendimi genç hissettiriyordu ama karım tam aksine yaşlı hissettiriyordu. Evlilik terapistine gitmek Amelia'nın, bu tatilse o ikisinin fikriydi. "Bana Pamela deyin", yani sözde "uzman", bir hafta sonunu evden *uzakta* geçirmenin sorunlarımızı çözebileceğini düşünmüştü. Anlaşılan *evde* geçirdiğimiz tüm hafta sonları ve akşamlar hükümsüz ve geersizdi. Hayatımızın en mahrem ayrıntılarını bir yabancıyla paylaşmak üzere gerçekleştirdiğimiz haftalık ziyaretler bize fahiş ücretten çok daha fazlasına mal oluyordu. O fahiş ücret yüzünden –ve daha birçok sebepten– oraya her gidişimizde kadına sürekli Pammy ya da Pam diyordum. "Bana Pamela deyin" bundan pek hoşlanmıyordu ama ben de ondan hoşlanmıyordum, yani durumu bir şekilde eşitliyorduk. Karım evliliğimizde sorunlar yaşadığımızı başkalarının bilmesini istemiyordu ama bence birak kişi fark etmişti. Belki çoğu ne yazdığını okumazdı ama herkes duvarda asılı yazıyı görürdü.

Evden uzakta geçireceğimiz bir hafta sonu evliliğimizi kurtarabilir mi? "Bana Pamela deyin" hafta sonu tatile ıkamızı önerdiğinde Amelia ona bu soruyu sormuştu. Ben kurtarabileceğini sanmıyordum. O yüzden Amelia'nın planını kabul etmeden çok önce kendi planımı yapmıştım. Ama şimdi buradayken... şapelin basamaklarını ıkıyorken... planımı uygulamaya koyabileceğimden pek emin değildim.

Tam içeriye girecekken durup, "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordum.

Amelia, "Evet. Niye sordun?" dedi, sanki köpeğin hırlamasını, rüzęarın uğultusunu duymuyormuş gibi.

“Bilmem. Bu yerde bir tuhaflık var...”

“En sevdiğin yazarlardan birinin yazdığı bir korku hikâyesinde değiliz, Adam. Gerçek hayattayız. Belki kapıyı rüzgâr açmıştır?”

O istediğini söyleyebilirdi ama ilk baktığımızda kapı sadece kapalı değildi. Kilitliydi ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Kendimizi sosyetik insanların vestiyer odası dedikleri bir odada bulduk ve bavulları yere bıraktım. Ayaklarımın dibinde erimiş kar suyu birikmeye başladı. Taş döşeme son derece eski görünüyordu ve arka duvarın önünde çizmeler için tasarlanmış ahşap gözleri olan rüstik bir gömme dolap vardı. O dolabın yanında montlar için de sıra sıra askılar vardı ama hepsi boştu. Karla kaplı ayakkabılarımızı da montlarımızı da çıkarmadık. Bunun bir sebebi içerisinin de dışarısı kadar soğuk olmasıydı, evet ama burada kalıp kalmayacağımızın hâlâ belirsiz görünmesi esas etkendi.

Duvarlardan biri boydan boya aynalarla kaplıydı; küçük aynalardı bunlar, en fazla elim kadardılar. Girift metal çerçevelerin içinde farklı farklı biçim ve boyutlardaydılar, paslı çiviler ve rüstik iplerle duvara gelişigüzel asılmışlardı. Yüzlerimizin neredeyse elli farklı yansıması bize bakıyordu. Sanki evliliğimizi yürütebilmek için girdiğimiz tüm biçimler sonunda neye dönüştüğümüze tepeden bakmak için bir araya gelmişti. Bir yanımda yüzleri tanıyamamama seviniyordu. Zira onları görebilseydim, gördüğüm şeyin hoşuma gideceğinden pek emin değildim.

İçerideki tek ilginç detay aynalar değildi. Uzak köşedeki kireç badanalı duvarda zafer hatırası misali asılı iki geyik kafası ve boynuzu vardı, bir zamanlar gözlerinin bulunduğu deliklerden dört beyaz tüy sarkıyordu. Aslında biraz tuhaflardı ama karım sanki sanat galerisindeymiş gibi yanlarına gidip onlara yakından hayranlıkla baktı. Benim dikkatimi ise köşedeki eski kilise sandığı çekti. Eski zamanlardan kalma gibiydi ve üzeri kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı, sanki uzun zamandır buraya kimse uğramamış gibi. İlk izlenimlerin ne kadar önemli olduğu düşü-

nülürse, burası hakkında pek de iyi bir izlenim edindiğimi söyleyemezdin.

Amelia'yla ilk zamanlarımızda nasıl olduğumuzu hatırladım. O zamanlar çok iyi anlaşırdık; aynı yemekleri, aynı kitapları severdik ve cinsel birlikteliğimiz o zamana kadar yaşadıklarımızdan çok daha iyiydi. Onda gördüğüm ve göremediğim her şey güzeldi. Onlarca ortak noktamız vardı ve ikimiz de hayattan aynı şeyleri istiyorduk. Daha doğrusu ben öyle sanıyordum. Amelia şimdilerde farklı bir şey istiyor gibiydi. Belki de farklı *birini*. Çünkü değişen ben değildim.

“Laf sokmak için toza çizim yapmana gerek yok,” dedi Amelia. Kilise sandığının üzerindeki küçük, çocuksu gülen surata baktım. Daha önce fark etmemiştim.

Onu oraya ben çizmemiştim.

Kendimi savunmaya geçmeden arkamızdaki büyük tahta kapı çarparak kapandı.

İkimiz de hemen arkamızı döndük ama içeride bizden başka kimse yoktu. Bütün bina titriyor gibiydi; duvardaki minik aynalar paslı çivilerinin ucunda hafifçe sallanıyor, köpek iniliyordu. Amelia gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları tam bir O şeklini almış vaziyette bana baktı. Aklım az önce olan şeye mantıklı bir açıklama getirmeye çalıştı çünkü hep öyle yapardı.

“Kapının rüzgârdan açılmış olabileceğini düşünmüştün... belki şimdi de rüzgârdan kapanmıştır,” dedim, Amelia da başıyla onayladı.

On yılı aşkın süre önce evlendiğim kadın buna hayatta inanmazdı. Ama şimdilerde karım yalnızca duymak istediklerini duyar, görmek istediklerini görür olmuştü.

TAŞ

Yılın kelimesi:

tutkunluk *isim*. Başkasına karşı duyulan romantik ilginin kişinin hislerinin karşılık bulmasına yönelik ezici, saplantılı bir ihtiyaçla birleşmesi sonucu meydana gelen istemsiz ruhsal durum.

Ekim 2007

Sevgili Adam,

Seninle tanıştığımızda ilk görüşte bir şey oldu.

Ne olduğunu bilmiyorum ama senin de hissettiğinden eminim.

Electric Cinema bir bakıma ilk randevumuz sayılır. İkimiz de tek başımıza film izlemeye gitmiştik ama ben yanlışlıkla senin koltuğuna oturmuştum ve o şekilde konuşmaya başlamış, filmin sonunda salondan beraber çıkmıştık. Herkes bunun delilik olduğunu, yıldırım aşkımızın uzun sürmeyeceğini

söylüyordu ama ben insanları haksız çıkarmaktan hep büyük zevk almışımdır. Tıpkı senin gibi. Bu huyumuz pek çok ortak noktamızdan biri.

İtiraf ediyorum, seninle eve çıkmak hiç de hayal ettiğim gibi olmadı. Beraber yaşadığın insandan ~~karanlık tarafını~~ gerçek benliğini gizlemek zordur, meğer sana yalnızca ziyarete geldiğim dönemde dağınıklığını ne iyi gizliyormuşsun. Hole Hikâye Sokağı adını verdim çünkü orada o kadar çok taslak ve kitap yığını var ki aralarından geçmeye çalışırken kırk takla atıyoruz. Okumanın ve yazmanın hayatının büyük bir parçası olduğunu biliyordum ama artık beraber yaşadımıza göre Notting Hill'deki bodrum katından daha büyük bir yer bulmamız gerekebilir. Yine de çok mutluyum. İkimizin oluşturduğu bu orkestrada geri planda kalmaya alıştım ve ilişkimizde daima üç kişi olacağımızı kabul ettim: sen, ben ve yazarlığın.

İlk büyük kavgamızın sebebi buydu, hatırlıyor musun? Masanın çekmecesini karıştırmamam gerekirdi ama sadece kibrit arıyordum. İşte o zaman *Taş Kâğıt Makas*'ın taslağını bulmuştum, ön sayfasında Times New Roman yazı fontuyla senin adın yazıyordu. Evde yalnızdım, bir şişe de iyi şarabım vardı, böylece o gece taslağı baştan sona okumuştum. Eve geldiğinde yüzünde beliren ifadeyi biri görse günlüğünü okuduğumu sanırdı.

Ama şimdi anlıyorum, biliyor musun? O taslak sadece elde kalmış bir hikâye değildi; aynı zamanda terk edilmiş bir çocuk gibiydi. *Taş Kâğıt Makas* senin ilk senaryondur ama hiçbir zaman ekrana taşınmadı. Üç yapımcı, iki yönetmen ve bir de büyük bir oyuncuyla anlaşıştın. Yıllarca taslak üzerine taslak yazdın ama yine de ön yapım aşamasından ileriye gidemedi. En sevdiğin hikâyenin öylece unutulup gitmesi, bir masa çekmecesinde çürümeye bırakılması seni çok üzüyor olmalı ama sonsuza kadar orada kalmayacağından eminim. O zamandan beri senin ilk resmî okurun oldum –bu rolden gurur duyuyo-

rum– ve şunu gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki kalemin gün geçtikçe güzelleşiyor.

Aslında kendi hikâyelerinin filme dönüştüğünü görmek istediğini biliyorum ama şimdilik başkalarının hikâyelerini filmlere dönüştürüyorsun. Bir yerlerde birileri sinemada iş yapacağını düşünüyor diye o romanları okumaya o kadar vakit harcamana hâlâ alışabilmiş değilim. Ama seni, bir tavşanın sihirbaz şapkasının içinde kaybolması gibi kitapların içinde kaybolurken onlarca kez izledim ve bazen ~~ben merkezci olmanı~~ günlerce ortaya çıkmamanı kabullenmeyi öğrendim.

Neyse ki kitaplar da bir diğer ortak noktamız. Bununla birlikte, zevklerimizin tamamen farklı olduğunu söylemeden edemeyeceğim. Sen korku hikâyelerini, gerilim ve polisiye romanlarını seviyorsun ama ben o türlerden hiç hazzetmiyorum. Karanlık ve çarpık hikâyeler yazan insanların ciddi sorunları olduğunu düşünmüşümdür hep. Ben aşk romanlarını severim. Yine de işine karşı anlayışlı olmayı denedim; vaktini gerçek dünyada, benimle geçirmek yerinde hayal dünyasında geçirmeyi tercih etmen bazen beni çok üzse bile.

Sanırım köpek sahiplenemeyeceğimizi söylediğinde o kadar sinirlenmem de bu yüzden. Tanıştığımız günden beri seni ve kariyerini hep destekledim ama bazen geleceğimizin yalnızca senin üzerine kurulu olmasından endişe ediyorum. Battersea Köpek Barınağı'nda çalışmanın senaristlik kadar şaşılağı olmadiğıını biliyorum ama işimi seviyorum, bu beni mutlu ediyor. Köpek istememe nedenlerin mantıklıydı (sen zaten hep mantıklısındır). Dairemiz kulübeden hâlice ve ikimiz de uzun saatler çalışıyoruz ama köpeğı yanımda işe götürebileceğimi söylemiştim. Sonuçta sen işini eve getiriyorsun.

Ben her gün bir sürü terk edilmiş köpek görüyorum ama o yavru farklıydı. O siyah tüy yumağıını görür görmez onun aradığım köpek olduğunu anlamıştım. Nasıl bir canavar minicik bir labrador yavrusunu ayakkabı kutusuna koyup çöpe atar, onu orada ölmeye bırakır? Veteriner en fazla altı haftalık ola-

bileceğini söylediğinde öfkeden gözüm karardı. Seni sevmesi gereken biri tarafından terk edilmenin nasıl bir şey olduğunu iyi bilirim. Bundan daha kötüsü yoktur.

Yavruyu hemen ertesi gün eve getirmek istedim ama sen olmaz dedin; işte o zaman, tanıştığımızdan beri ilk kez kalbim kırıldı. Seni ikna etmek için vaktim var sanıyordum ama bir sonraki akşamüzeri Battersea'deki resepsiyonistlerden biri ofisime girip birinin köpeği sahiplenmeye geldiğini söyledi. Köpekleri sahiplenecek kişileri değerlendirmek benim görevim ve o kişiyle görüşmek üzere koridorda yürürken içten içe uygun olmamasını diledim. Benim gözetimimdeki hiçbir canlı tam mânâsıyla sevlimeyeceği bir eve gidemezdi.

Bekleme salonuna girdiğimde gördüğüm ilk şey yavru oldu. Tek başına soğuk taş döşemenin ortasında oturuyordu. O kadar minikti ki. Sonra gözüme boynundaki küçük kırmızı tasma ve tasmanın ucunda sallanan kemik şeklindeki gümüş künye çarptı. Bu bana hiç mantıklı gelmedi. Daha müstakbel sahiple tanışmamıştım bile, yani köpeği çoktan sahiplenmiş gibi davranamazdı. Köpeği yerden kucağıma alıp parlak metalin üzerinde yazan yazıya yakından baktım:

BENİMLE EVLENİR MİSİN?

Az kalsın hayvanı düşürecektim.

Sen kapının arkasından çıkageldiğinde yüzümde nasıl bir ifade belirdi bilmiyorum. Ağladığımı biliyorum. Ekibimin yarısının gözetleme penceresinin ardından bizi izlediğini hatırlıyorum. Onların da gözleri yaşarmıştı ama onlar bir de kocaman gülümsüyorlardı. Meğer benim dışımda herkesin haberi varmış! Sır tutmakta bu kadar iyi olduğun kimin aklına gelirdi?

Hemen evet demediğim için kusura bakma. Sen diz çökünce sanırım şoka girdim. Safir yüzüğü görünce –o yüzüğün annenin olduğunu biliyordum– duygularım bütün benliğimi ele geçirdi. Bir de herkes bize baktığından neye uğradığımı şaşırmıştım.

“Bence tüm hayati kararları taş kâğıt makas oynayarak ver-

melîyiz,” diye şaka yaptım çünkü bize inandığım kadar senin kalemine de inanıyordum ve ikisinden de vazgeçmememiz gerektiğini düşünüyordum.

Gülümsedin. “Yani kaybedersem evet demiş oluyorsun, değil mi?”

Başımlla onaylayarak elimi yumruk yaptım.

Makasım kâğıdını kesti, ne zaman bu oyunu oynasak olduğu gibi. Yani aslında pek de kumar oynamış sayılmazdık. Ne zaman bir şeyde kazansam, kazanmama izin vermişsin gibi yaparsın.

İlişkimizin ilk aylarında ben uzun sözcükler kullanıyorsun diye seninle dalga geçerdim, sen de o sözcüklerin anlamını bilmiyorum diye bana takıldın.

“Bu tutkunluk mu yoksa aşk mı bilmiyorum,” demiştin beni ilk kez öptükten sonra. Eve gittiğimde tutkunluk ne demek diye araştırmıştım. Zaman zaman söylediğin tuhaf kelimeler, bir de dağarcığımızın birbirinden tamamen farklı olması yatmadan önce “günün kelimesi”ni belirleme geleneğimizi başlatmıştı. Seninkiler çoğunlukla benimkilerden daha iyi olurdu çünkü bazen ben de senin kazanmana izin verirdim. Acaba “yılın kelimesi” diye bir gelenek de mi başlatsak? Bu yılki tutkunluk olsun, o kelimeye hâlâ çok düşkünüm.

Kelimelerin önemli olduğunu düşündüğünü biliyorum – kariyerin göz önünde bulundurulunca öyle düşünmen gayet doğal– ama son zamanlarda fark ettim ki kelime sadece kelimedir, doğumumuzda bize tahsis edilen dilde, belirli bir sıraya göre dizilmiş harfler bütünüdür. İnsanlar artık kelimelere hiç dikkat etmiyorlar. Mesajlarda ya da tweetlerde israf ediyorlar, onları yazıyorlar, onları okumuş gibi yapıyorlar, çarpıtıyorlar, yanlış aktarıyorlar, onlarla, onlarsız ve onlar hakkında yalan söylüyorlar. Onları çalışıyorlar, sonra da başkalarına veriyorlar. En kötüsü de onları unutuyorlar. Kelimeler ancak anlamlarını nasıl hissedeceğimizi hatırlarsak değerlidir. Biz hatırlarız, değil mi? Bizim aramızdaki şeyin kelimelerden çok daha fazlası olduğunu düşünmek istiyorum.

Masanın çekmecesinde sakladığın gizli senaryonu bulduğum için mutluyum ve onun neden senin için yazdığın diğer her şeyden daha önemli olduğunu anlıyorum. *Taş Kâğıt Makas*'ı okumak ruhunun derinliklerine göz atmak gibiydi, bana göstermeye henüz hazır olmadığın yanına ama birbirimizden de kendimizden de sır saklamamalıyız. Bir adamın her yıl evlilik yıldönümlerinde karısına mektup yazdığını, hatta o öldükten sonra bile yazmaya devam ettiğini anlattığın karanlık ve çarpık aşk hikâyen bana kendi mektuplarımı yazmaya başlama ilhamını verdi. Yani sana yazmama. Yılda bir kere. O mektupları seninle paylaşır mıyım bilmiyorum ama belki bir gün çocuklarımız kendi aşk hikâyemizi nasıl yazdığımızı ve nasıl sonsuza dek mutlu yaşadığımızı okurlar.

Müstakbel eşin

xx

ADAM

Şapelin kapısını ben kapadım. O kadar sert çarpmak istememiş, o kadar gürültü çıkaracağını tahmin edememiştim. Neden rüzgârı suçlamak yerine doğruyu söylememiştim onu da bilmiyordum. Belki her beş dakikada bir karımdan azar işitmekten bıktığımdandı.

Vestiyer odasında bir kapı daha vardı, minyatür aynaların olduğu duvarın tam ortasında duruyordu. Bob o kapıyı tırmalamaya başlayarak tahtayı patır patır çizdi. Giriş kapısının önünde hırlaması gibi bu da daha önce hiç yapmadığı bir şeydi.

Kapının kolunu çevirmeden önce tereddüt ettim ama çevirdiğimde uzun ve karanlık bir koridora açıldı. Üçümüz ilerideki bir başka kapıya doğru yürürken taş döşemeden yükselen ayak seslerimiz beyaz duvarlarda yankılanıyordu. O kapıdan içeri girdiğimizde tek görebildiğim zifiri karanlıktı. Ama ışık düşmesini bulup açtığımda gayet normal görünen bir mutfakta olduğumuzu fark ettim. Çok geniş olmasına rağmen yine de samimi ve sadeydi. Kubbeli tavanı, çıplak kirişleri ve vitray camları olmasa buranın bir şapelin parçası olduğu kimsenin aklına gelmezdi.

Mutfağın esas ilgi odağı, etrafı pahalı görünümlü dolaplarla çevrili krem rengi geniş kuzine fırındı. Tam ortada sağlam bir tahta masa vardı, masanın etrafı restore edilmiş kilise sıralarıyla çevriliydi. Dergilerde göreceğiniz türde bir mutfaktı burası, tabii tüm yüzeyleri kaplayan kalın toz tabakası hariç.

Derken masanın üzerindeki bir şey gözüme çarptı. Yaklaşınca bize hitaben yazılmış bilgisayar çıktısı bir not olduğunu gördüm.

Sevgili Amelia, Adam ve Bob.

Lütfen kendinizi evinizde hissedin.

Sahanlığın sonundaki yatak odasını size tahsis ettik. Dondurucuda yiyecek, mahzende şarap var, ayrıca ihtiyacınız olursa arka taraftaki odunlukta fazladan odun bulabilirsiniz.

İyi tatiller dileriz.

“Eh, en azından doğru yerde olduğumuzu anladık,” dedi Amelia yüzüğüyle oynayarak. Gergin olduğunda hep öyle yapardı. Eskiden sevimli bulduğum garip huylarından biriydi.

“‘Biz’ derken kimden bahsediyor?” diye sordum.

“Efendim?”

“İyi tatiller dileriz. Bu tatili Noel çekilişinde kazandığımı söylemiştin ama buranın sahibi kim?”

“Bilmem... Ben sadece kazandığımı söyleyen bir e-posta aldım.”

“Kimden?”

Amelia omuzlarını kaldırdı. “Kâhyadan. Yol tarifini ve şapelin arka planda Blackwater Gölü’yle çekilmiş bir fotoğrafını göndermişti. Harika görünüyordu. Burayı gündüz gözüyle görmem için sabır—”

“Tamam ama kadının adı neydi?”

Yine omuzlarını kaldırdı. “Bilmiyorum. Hem kadın olduğunu nereden çıkardın? Sen yapmasan da erkekler de temizlik yapabiliyorlar.”

Bana laf sokmasını duymazdan geldim, böyle yapmanın en iyisi olduğunu öğrenmiştim ama bu olanlarda bir tuhaflık olduğunu karım bile inkâr edemezdi.

“Geldik bir kere,” dedi kollarını bana dolayarak. Tuhaf bir sarılmaydı, sanki sarılmayı unutmuşuz gibi. “Tadını çıkarmaya bakalım. Alt tarafı iki gece kalacağız, sonrasında arkadaşlarımızı anlattığımız komik hikâyelerimizden biri olur bu da.”

Ben onun yüz ifadelerini göremiyordum ama o benimkileri görebiliyordu, o yüzden rengimi belli etmemeye çalıştım ve ona artık arkadaşımızın kalmadığını hatırlatmamak için kendimi zor tuttum. Daha doğrusu ortak arkadaşımız kalmamıştı. Sosyal çevrelerimiz ayrıydı. Onun kendi hayatı vardı, benim kendi hayatım.

Giriş katın geri kalanını gezdiğimizde iki büyük odaya bölünmüş olduğunu fark ettik: mutfak ve daha ziyade kütüphaneye benzeyen geniş salon. Özel yapım ahşap kitaplıklar vitray camların önü hariç tüm duvarları boydan boya, yerden tavana kaplıyordu ve rafların hepsi ağzına kadar kitap doluydu. Kitaplar renklerine göre ayrılarak düzgünce dizilmişlerdi; bunu çok fazla boş vakti olan biri yapmış olmalıydı.

Odanın bir tarafında, tam ortada girift tasarımlı ahşap, sarmal bir merdiven bulunuyordu. Diğer tarafındaysa isten ve eskiliktен kararmış, içinde oturulacak kadar geniş bir taş şömine vardı. Izgaranın üzeri kâğıt, çıra ve odunlarla doldurulmuştu, yanında da bir kutu kibrit duruyordu. Hemen şömineyi yaktım; içerisi buz gibiydi, biz de buz kesmiştik. Amelia kibrit kutusunu elimden alıp gotik görünlü şömine rafının üzerindeki kilise mumlarını ve odanın her yerine konmuş gemici fenerlerinin içindeki mumları yaktı. İçerisi birden daha samimi bir yere dönüşüverdi.

Bozuk taş döşemenin –şapelin hâlâ şapel olduğu zamanlardan kalma olmalıydı– üzeri antika görünlü halılarla kaplıydı ve şöminenin iki yanındaki ekose kanepeler kullanılmaktan yıpranmış gibiydi. Kanepelerin ve minderlerin üzerinde sanki biz gelmeden hemen önce birileri oturmuş gibi çukurlar vardı.

Tam gevşemeye başladığım sırada pencerelerden birinden ür-kütücü bir tıkırtı ve tırmalama sesi geldi. Bob havladı ve iskeletim-si bir elin cama vurduğunu görmemle benim de yüreğim ağzıma geldi. Meğer ağaçmış. Dışarıda esen şiddetli rüzgâr yüzünden ağacın kemiğe benzeyen kuru dalları binaya çarpıyormuş.

“Müzik açsana. Fırtınanın sesini bastırır belki,” dedi Amelia, ben de portatif hoparlörü koyduğum bavulu buldum itaatkârca. Benim telefonumda onunkinden daha geniş bir müzik repertu-varı vardı ama sonra telefonumun arabada olmadığını hatırla-dım. Karıma uzun uzun bakarak bunun bir sınav olup olmadı-ğını merak ettim.

“Telefonum yanımda değil,” dedim yüzündeki ifadeyi göre-bilmeyi dileyerek.

Yüz körlüğünden konuşmaktan hoşlanmıyordum, onun-la bile. Bizi tanımlayan şeyleri nadiren kendimiz seçeriz. Ama bazen, başkalarının yüzlerine baktığımda hatları bir Van Gogh tablosu gibi birbirine karışmaya başladılar.

“Normalde bir cerrah bile seni telefonundan ayıramaz. Yan-lışlıkla evde unutman hayırlı bir şeye vesile olmuş bence. Telefo-numda sevdiğin birkaç albüm var, hem bütün gün ekrana bak-mamak sana iyi gelecek,” dedi.

Ama bu kötü ve yanlış bir cevaptı.

Onu sabah yola çıkmadan önce telefonumu torpido gözün-den alırken görmüştüm. Uzun yolculuklarda telefonumu hep oraya koyardım –arabada ya da takside telefona bakınca midem bulanıyordu– ve bunu o da biliyordu. Telefonu torpido gözün-den alıp eve geri koymasını izlemiştim. Sonra da buraya gelene kadar yol boyunca yalan söylemesini dinlemiştim.

Bizimki kadar uzun bir evlilikte karımın bazı sırları olmadı-ğını düşünecek kadar saf değildim –benim kesinlikle vardı– ama böyle davrandığını hiç görmemiştim. Bana doğruyu söylemedi-ğini anlamam için yüzünü görmeme gerek yoktu. Sevdiğiniz biri yalan söylediğinde bunu anlıyorsunuz. Benim henüz anlamadığım, neden yalan söylediğiydi.